

Acsai Roland

Az Alkaioszi strófák-ciklusból

Hívnak apának

*Szánkózni, vagy csak húzni a szánt magunk
után utassal hátul: együtt vagyunk.*

Emlékeinkből hullik ismét.

Hívnak apának a lányaim rég.

*A hóban elkeverve nyomokra lel
az ismerős. Messzebbre vagyunk: közel.*

Fehér az út, nem ágazik szét.

Hívnak apának a lányaim rég.

Panelből

*A régi játszótér a lakótelep
mellett, a Béke téren, a nyolcvanas
években. Álltak rajta régi-
régi szülők, gyerekek: panelből.*

*És én is álltam ott, a vidék fiát
megtettesítve. Éjszaka sírtam ám
honvágy miatt: rackáimat si-
rattam. A régi nyarak panelből.*

Becsapott

*Trabant gurult velünk. Becsapott a szél.
Abony felé vagy onnan el. Élve még
néhányan, kik ma nem lehetnek.
(Felcsap a sár autóra, égre.)*

És megszülettek páran, akik nem él-
tek akkor, így igaz. Becsapott a szél.
Sokan, nagyon sokan születtek.
(Felcsap a sár autóra, égre.)

Csapókalitka

Tavasza meg ősz között, a tetők alatt,
kalitka lógott több is vidéken még
az én gyerekkoromban és ma
már nem. Időnk a csapókalitka.

Mondd csak, vajon ki látta galambjaink
árnyát, ahogy repültek az égen át
és vitte mind a hírt magasba,
szárnysuhogásba vegyülve nyáron?

Nincs az a szó

(Még újabb leoninusok/14)

Tengelicénk a kalitka, de ajtaja nincs soha nyitva.
Annyi levél van a fán, Istene írja talán.
Hol van a mennyei like-ja? Megosztva a posztja, ha látja.
Északi oldala vár fáival: erdei táj.
Szarvasagancs koronája, az ágain ülve: királyka.
És a patakba patát most tesz az őzikeláb.
Tengelicénk a fa szárnya. Lehull a levél, meg az árnya.
Képzelet és a való hullna, de nincs az a hó.
Nyelve igéi igézve: kimondja a testet a lélek.
Mondja, de nincs az a szó már, ami arra való.